

L'Apropiacionisme en el món de l'art

L'art d'apropriar-se de l'art

Fonaments de les Arts II, Bloc 2.

Lliurament 5

Departament d' Arts

Cristina Calderón Puig

ioc **institut obert
de catalunya**

Generalitat de Catalunya
**Departament
d'Ensenyament**

La imatge de la portada correspon a un detall de la fotografia *Self-Portrait, After Marilyn Monroe* de Yasumasa Morimura. 1996. Aquest retrat es una recreació del cel·lebre retrat de l'actriu. Yasumasa Morimura és un dels màxims exponents de l'Apropiacionisme en l'actualitat, a més d'un dels artistes més reconeguts procedents del Japó. Els seus apropiacions es converteixen en autoretrats divertits i teatrals, crítiques de la dura imposició cultural i econòmica de part d'Occident a Orient. D'aquesta forma, la majoria dels seus treballs estan basats en obres occidentals de la cultura d'Europa i Amèrica del Nord: clàssics de l'art europeu i icones de la cultura popular nord-americana. A més, ridiculitza els aspectes predeterminats i estereotipats en la societat, analitzant la identitat sexual, nacional i cultural.

Concepció, recerca, disseny, desenvolupament i publicació a càrrec de
Cristina Calderón Puig,

Barcelona, 1 de febrer de 2018.

Sobre els continguts del lliurament

Els continguts de la matèria de Fonaments de les Arts estan basats en diferents lectures i recerques de llibres generals dedicats, en la seva majoria, a la divulgació de la història de l'Art. Tanmateix, és una matèria que té com a objecte d'estudi de les obres i les produccions artístiques, incloent-hi les manifestacions de la cultura visual, les arts escèniques i la musical. Comprèn diferents períodes històrics i diferents civilitzacions perquè es pretén donar una visió global dels canvis i continuïtats de les arts, centrant l'atenció especialment en les manifestacions artístiques dels períodes més recents.

Fonaments de les Arts és una matèria comuna d'opció dins la modalitat del Batxillerat artístic, per la qual cosa, el seu temari està supeditat i configurat segons el currículum vigent publicat pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Índex de continguts

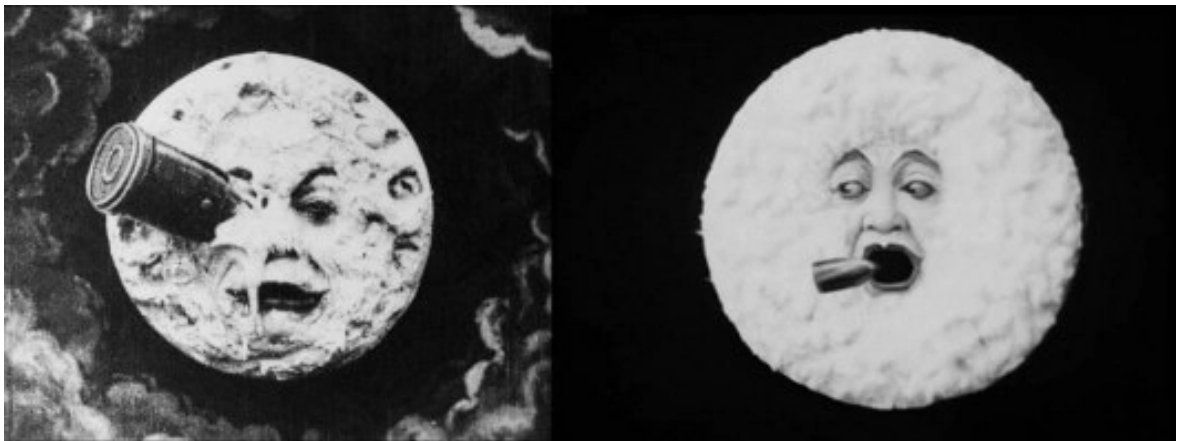
L'Apropiacionisme en el món de l'art

1. L'art d'apropriar-se de l'art.	5
2. L'apropriacionisme en la Postmodernitat.	6
3. L'obra d'art en la Postmodernitat.	10

L'apropiacionisme en el món de l'art

1. L'art d'apropiar-se de l'art

El 1902 Méliès va rodar el seu *Viatge a la Lluna*. Set anys després, l'artista català Segundo de Chomón va rebre l'encàrrec de crear una nova versió el 1909 titulada *Excursió a la Lluna*, imitant el seu estil, amb l'amarg gust de saber que estava ajudant a destruir al geni que admirava.

Excursion dans la lune, 1909, Segundo de Gomón, està vista com a una nova versió de *Viaje a la Luna* de George Méliès. 1902.

2. L'apropiacionisme en la Postmodernitat

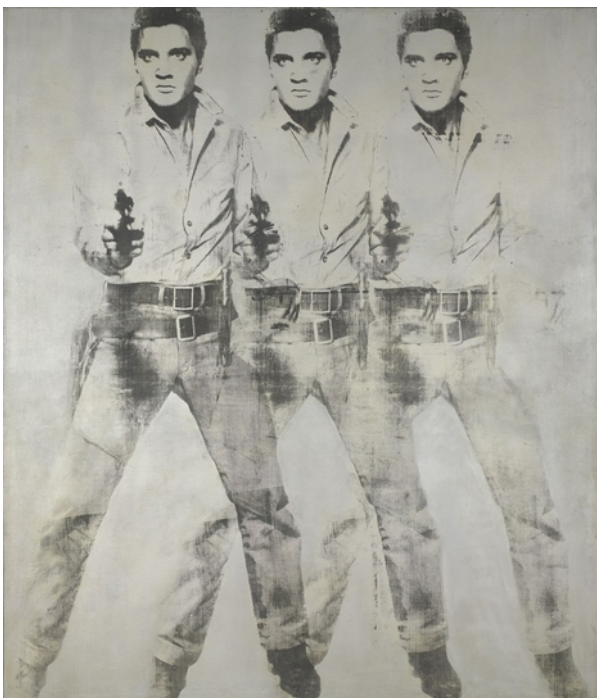
L'Apropiacionisme com a estil o moviment artístic sorgeix a finals de la dècada dels setanta i finals dels vuitanta a Nova York. Neix com a resposta a altres moviments com el Minimalisme i el Conceptualisme, que representaven l'art per l'art.

Si fins aleshores, el context de les obres i la seva justificació quedava en un segon pla davant el protagonisme de la imatge, l'apropiacionisme no pretén representar la realitat mitjançant una imatge, sinó re-contextualitzar treballs anteriors, per tant, posar una obra en un context diferent, tot canviant el seu significat. Busquen l'impacte pel que expressen amb les seves obres. **Prima l'element de la narració.**

Els artistes s'apropien d'elements d'altres obres per a crear una darrera obra completament nova a la qual es re-contextualitzarà donant-li un nou significat.

El terme va ser encunyat pel crític d'art **Douglas Crimp**, qui va organitzar l'exposició **Pictures**, a la qual va convidar a artistes que no treballaven amb imatges originals, sinó de les que s'apropriaven d'altres autors per jugar-hi i crear una nova narració. L'artista no fa, sinó que pren (o reprèn) el que ja existeix.

La multiplicitat en les pràctiques fotogràfiques està associada amb el terme **postmodern**, com indica Crimp, per indicar que **la modernitat ha acabat**. És a dir, que la fotografia ha entrat al museu com a art autònom: "la postmodernitat comença quan la fotografia reinterpreta la modernitat".

Els primers que comencen a "contaminar la puresa de la modernitat" són **Rauschenberg** i **Warhol**, en serigrafiar imatges fotogràfiques sobre teles.

Triple Elvis, Andy Warhol, 1963

Sherrie Levine participà a l'exposició Pictures, on portà l'apropiacionisme fins a l'extrem, fent còpies literals d'obres d'escultors i pintors reconeguts, com a **After Matisse**, per exemple, on copia amb aquarel·les l'obra de Matisse.

After Matisse, Sherrie Levine, 1983

Levine va posar l'espectador en un estat de confusió. Per què ho fa? l'art es pot desenvolupar a diferents **nivells de significat**.

Mirant cap enrere: Hi va haver moments en la història de l'art en què era habitual copiar artistes precursors, i inclús intentar superar-los. El concepte es deia **Aemulatio**. Potser era similar a l'obra de Sherrie Levine en canvi llavors no es parlava d'Apropiacinisme.

Podeu ampliar la informació sobre Art i imitació a la web [El arte y la imitación: ¿10 obras superadas por sus copias?](#) Tot clicant l'enllaç o be descarregant el següent codi QR.

El arte y la imitación: ¿10 obras superadas por sus copias?

Si no disposeu d'un lector QR aquí en teniu [l'adreça web](#).

3. L'obra d'art en la Posmodernitat.

L'Afrodita de Milo és més coneguda com Venus de Milo, és una de les estàtues més representatives del període hel·lenístic de l'escultura grega, i una de les més famoses escultures de l'antiga Grècia. Va ser creada en algun moment entre els anys 130 i 100 a.C..

Venus de Milo

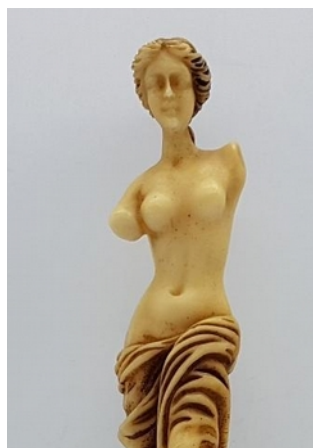
Reproducció 3D <https://grabcad.com>

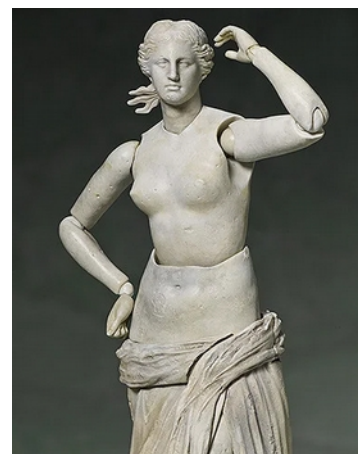
Souvenir del Louvre a escala

Venus de Milo aux tiroirs, S. Dalí, 1936

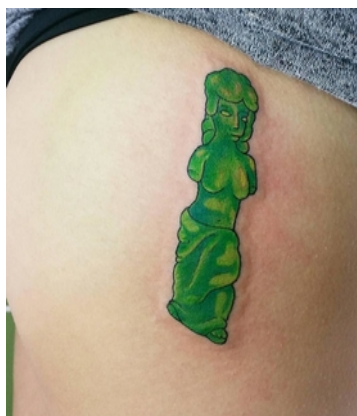
Antiguitat sobre peanya de marbre.

Figma Venus de Milo.

Fragment d'un capítol d' Els Simpsons

Tattoo basat en els Simpsons

Gominola basada en els Simpsons

L'aspecte classicista de les seves formes fan suposar que el seu autor, **desconegut** tot i que en la seva base apareixia la signatura d'un escultor, **es va inspirar en l'estàtua del segle IV a. C. de Lisip, l'Afrodita de Capua.**

És sorprenent, doncs, que aquesta escultura tan icònica, que ha suposat inspiració en innumbrables produccions posteriors, sigui ahora la interpretació d'una altre anterior.

Venus de Milo època hel·lenística (cap al 130-100 aC)

El filòsof alemany Walter Benjamin, publicà al 1936 l'assaig *L'obra d'art en l'època de la seva reproductibilitat tècnica*, on reflexionà sobre les implicacions que té la industrialització de l'art en la massa espectadora i en el mateix art.

Walter Benjamin identificà l'**aura de l'obra d'art** amb allò singular, irrepetible. I observà com la seva reproducció tècnica, les còpies, els diversos canals de reproducció, destrueixen aquesta 'originalitat' ja que no és possible calibrar el valor d'un objecte pel que fa al seu valor ritual, sinó només a partir del seu valor exhibit. La pèrdua de l'originalitat per l'existència de múltiples reproduccions provoca que l'art es torni un objecte. El valor no pot ser dimensionat en referència al seu funcionament dins de la tradició.

